

N:o 5.

Af Herr Magnus Svensson: Om ändring af 32 § i Kongl. Förordningen om landsting den 21 Mars 1862.

Ingen lärer bestrida den nyttiga och välgörande verkan, landstingsinrättningen medför för de skilda orternas bästa i flera afseenden, och hvarpå redan många prof förefinnas. Men — ingen ny inrättning har ännu uppkommit som icke befunnits kunna blifva bättre och ändamålsenligare, och som icke påkallat någon förändring. Det är först någon tids erfarenhet efter begagnandet, som lemnar upplysning härom. Sålunda anser jag för min del att en förändring uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting af den 21 Mars 1862 skulle vara icke endast nyttig utan äfven nödvändig för de i landstinget deltagande ledamöterna, för att desse må kunna med större sakkännedom yttra sig och fatta beslut i förekommande frågor. Denna förändring afser endast tiden för landstingsledamöternas delfående af blifvande öfverläggningsämnen eller inkomna förslag, hvarom landstingets beslut påkallas. Ofvannämnda nådiga förordnings 32 § innehåller, att nya förslag böra, skriftligen uppsatta, senast 14 dagar före landstingets början aflemnas till sekreteraren, som inom 8 dagar derefter upprättar och till ordföranden aflemnar en lista öfver de ingifna förslagen, hvarefter, enligt 33 §, föredragningslistan bör i samlingsrummet finnas anslagen. Endast af denna helt kort affattade lista, som icke upptager skäl eller motiv för väckta förslag, kunna landstingsledamöterna således mycket ofullständigt erhålla underrättelse om beskaffenheten af väckta nya förslag, innan desse föredragas till afgörande. Detta förfaringssätt anser jag, för min del, mindre lämpligt, enär de fleste landstingsmän dels äro alldeles okunnige om, dels sakna tillfälle att på förhand bereda sig för behandling af dessa förslag, öfver hvilka dock beslut skall fattas inom 2 à 3 dagar. Erfarenheten har äfven visat, att landstingsledamöter, som med sina röster bidragit till fattade beslut öfver

inkomna förslag, sedermera vid närmare öfvervägande funnit samma beslut icke vara för orten nyttiga utom tvärtom skadliga och derföre deltagit i klagomål deröfver. Sådant skulle icke hafva händt, om det ingifna förslaget någon tid, t. ex. 14 dagar före landstingets början varit dessa ledamöter delgifvet, hvarigenom de äfven varit i tillfälle att inhemta sina kommittenters tankar och åsikter i saken, samt öfverväga skälen så väl för som emot det gjorda förslaget äfvensom de sannolika följderna deraf. Till och med för våra kyrko- och kommunalstämmor, hvilka dock afgöra mindre viktiga saker än landstingen, är föreskrifvet, att alla dervid förekommande ärenden skola 8 dagar före stämman kungöras från predikstolarne. Huru mycket mera angelägen kännedomen är om de vid landstinget förekommande ärenden, inses lätt. Jag får derföre vördsammast föreslå,

att Riksdagen ville till Kongl. Maj:t ingå med underdånig anhållan, att 32 § i Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 måtte, i frågan om delgifvande af nya inkommande förslag, innehålla:

nytt förslag bör, för att komma under behandling, innefatta ett ämne inom landstingets befogenhet, vara skriftligen uppsatt och senast en månad före landstingets början aflemnadt till sekreteraren, hvilken det åligger att skyndsamt ombesörja tryckning och utsändande deraf så tidigt, att det tryckta förslaget må komma hvarje landstingsman tillhanda minst 14 dagar före landstingets början.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1877.

J. M. Svensson,
från Östergötland.